

Demeter József

ÁPRILISKODÓ

**Az UFO-csapdáról már nem
is beszélve... Punktum!**

/modern népi, szür-reál is/

Az nem volt hír/-nyítány/, hogy: Csak ő látta! Osama bin Ládent
Látta a látnoki – Bibiánka Ruzsa Lullú mama – Magyardellőn, a
Kertek alatt. Hogy mikor is látta bújkálni. Az sem hír, de! Az a Hír-
Hurrikán már kiütötte a biztosítékot, félre is verték a harangokat,
Amikor! Osama bin Láden szellemét látta koborolni, libegősen,
Néma, nagy terror-szárnyakkal, ördögi képpel, fekete lyuk vigyorral.
A hajnali Maros fölött. A fészeknyi, békés Magyardellő dél-keleti
Fertályán – megsokszorozódni látta. Bolondok hónapjában, április
Elsején, és! Azt is jól látta, mintha! A toronyból, miként suhantak,
/Suhannak ma is ármányul/ a négy égtáj irányába. Le-lecsapva itt is,
Ott is. Hús-vér-bombákként – ölvén. Ártatlan civileket, gyermekeket.
Láthatatlan ellenségként. Olyan kísértetiesen, zsigerből, hogy! Égig érő
Felhőkarcok gyásznapiján, a világ mennyei bizalma is összeomlott.
Nem hiába. E világnyi félszbe halt hát bele az előrelátó Bibiánka Ruzsa
Lullú mama, ám! Azóta annyi, de annyi víz lefolyt, a ma már hatalmas
Beton-gáttal ellátott Maroson, hogy! Az OECD nemzetközi gazdasági
Szervezet is Magyardellőn tanácskozik, a „Jári Árpád” kultúrházban, hang-
Szórázózzák világgá a hírügynökségek, ami! A száz füstöt se számláló
Magyardellőnek égig érő reklámot jelent. A bárányfelhőkön is lézer-
Plakátok sziporkáznak. Nano-digitális dülők idusán. Olyannyira, hogy!
A migrációs ügy is eltörpül mellette, és Bill Gates már Magyardellőn
Üdül, nyaral. Nem az OECD miatt, ó nem, hanem! Annak tiszteletére,
Hogy itt van a világon a legtöbb, egy főre eső számítógép-és internet
Szolgáltatás. A háztető-javító (zindely, szalma, nádzsupp, pala-
És ilyen-olyan hullámlemez mestereleése is ideértendő) Székely
Szikra Gegő Hurubáéknál; aki most a marosvásárhelyi híres nagy
Kórházban fekszik, gyógyulást kívánunk neki – még a pajtában is
Van kettő. A kátrány-tető alatt. A nagybácsi, Székely Szikra Gyulus
Bakatányéknál – nyugodjék békében – négy üzemel. Egy – a tyúk-
Ketreben is fungál. Végszükség esetén, még kotkodács-szarosan is.
Csudájára jár a világ, ámde! Bill Gates, üdülés ide, nyaralás oda, be-

Ruház. Most épp a meredek Garat-tetőn épít UFO-csapda pályát. Ott,
Ahol még félévszázada nagy uhu-baglyok fészkeltek./ A második világ-
Égéskor pedig a visszavonuló nácik bunkerolták be magukat,
Szerencsére kevés ideig. A betonmaradványok egy része ma is látható./
A dombvonulat UFO-s tájékán. Hát, ha ez sem szenzáció... Nem úgy, mint a
Kollektív (tsz-)világában: legegetrengetőbb hír Magyardellőn – nagyon jóval a
Petroleumlápás csillagok- és napok Iljics-villanyosra módosult idusán –
A szegény vaksi, Martaváló Csupi Rozál Lindáné esete volt. A feldíszített, krep-
Papiros Maros mentén, /ahol! Osama bin Láden szellemei világgá rémlettek, / –
Kiszakadt az útilapu, amikor! A nyőgdíjas, túlkövér asszonyosság, nagydolog után,
Köszvényes bal kezével, a hátsó fertályát – muri alatt, vecsernye múltán... Az elnök
„Eltás” – cigány-és diszko-bandás – születésnapján, biza. Éljen! Éljen, éljen, és!
Haljon meg hamar, hogy megtérte után – nyugtassa a Fennvaló békében. Ámen.

Hajdútánc II. (1994, linómetszet)

Erdélyi Z. János

Az áruló apja

A fiam minap sírva jött haza. Ritkaságszámba megy ez nála, ezért volt annyira feltűnő. Megkérdeztem, miért sír. Hallgatott. Bevonult a szobájába, gondoltam, tanulni fog. Ám onnan is egyre csak szipogás hallatszott. Hosszasan.

Nem hagyott nyugodni a dolog, bekopogtam. Ült az asztalánál tenyerébe támasztott fejjel, és folyt a könnye.

– Miért sírsz? – kérdeztem ismét, de ugyanúgy nem kaptam választ, mint előbb. Nem vagyok türelmes ember, könnyen elfog az indulat.

– Most azonnal megmondod, miért bögsz! – rivalltam rá mérgesen. Erre felém fordult, de nem nézett rám. Mintha félne tőlem, pedig ritkán fordul elő, hogy anyyira megharagítson, ami tettlegességre kényszerít.

– Nézz rám! – parancsoltam mérgesen. Könnyes, vörösre dörzsölt szemmel nézett fel.

– Tehát? Bántott valaki?

Némán bólintott.

– A pajtásaid?

Újabb bólintás.

– Megvertek?

Nemet intett.

– Hát akkor mi történt?

Erre már nem bírta szótlánul, a válasz egy újabb sírásrohammal szakadt ki belőle.

– Azt mondták, hogy áruló vagyok.

– Micsoda?! – üvöltöttem fel, annyira megdöbbenett, amit hallottam.

– Azt mondták, hogy áruló vagyok.

– És ezt mire fel mondták? Hogy mertek ilyet mondani? Kit árultál el?

– Én igazán nem árultam el senkit, de ők azt mondják. És nem mehetek többé a grundra.

Elképedésem nőttön-nőtt. Olyasmit mondott a gyerek, amiről még életemben nem hallottam. Persze lehet, hogy ez az én hibám, de hát hivatalnok lévén napjaim nagyobb részét az irodában töltöm, kevés időm jut a fiamra. Felelősségteljes pozíció az enyém mint idegen nyelvű fogalmazóé, nagyon oda kell figyelni mindenre, mert akár egy betű elírásán is sok múlhat. Mindenekelőtt az állásom.

Elsőre tehát nem értettem, mit mond a Dezsőke.

– Hova nem mehetsz? Mi az a grund?

– Oda járunk a fiúkkal iskola után játszani.

– És őket árultad el?

– Mondom, hogy nem árultam el őket, csak ők mondják. Hogy a Geréb áruló. Már mindenki így tudja.

Ismét kezdtem elveszíteni a türelmemet.

– Mi az, hogy mindenki?! Ki mindenki tudja így? Beszélj értelmesen, amíg szépen vagyunk!

– Hát a grundbéli fiúk. A pajtásaim.

Hirtelenül jutottam elhatározásra.

– Hol van az a grund? – kérdeztem.

– A Pál utca és a Mária utca sarkán.

– Most is ott vannak a pajtásaid?

Erre csak szótlánul bólintott.

– No, akkor én most odamegyek, és elbeszélgetek azokkal a te pajtásaiddal...

– Ne menjen oda, édesapa... – fogta könyörgőre Dezsőke.

– Hogyhogy ne menjek oda?! Már hogyan mennék! Azt hiszik, bárki meghurcolhatja a *Geréb* nevet?! Tisztázom én ezt a dogot, ne félj!

– De ne tessék... – esdekelt tovább a gyerek. Fűrészelve néztem rá. Itt valami nem stimmel. Itt valami nagyon nem stimmel. Ennek mielőbb a végére kell járni. Fogtam a kalapom és a kabátom, s ráparancsoltam a fiamra, hogy otthon várjon meg.

*

Baross utcai lakásunktól csupán néhány perc séta volt a megadott helyig. Befordultam a Mária utcába, és a Duna irányába indultam el. A magas téglapületeket hirtelen alacsony, embernél alig magasabb deszkapalánk váltotta fel. Találtam rajta egy kis ajtót, de hiába próbáltam kinyitni, nem mozdult. Bentről mozgást hallottam.

– Ki az? – kérdezte egy gyerekhang.

– Nyisd ki! – parancsoltam rá. Rövid ideig tétovázó zörgés hallatszott, majd kinyílt a kis deszkaajtó. Beléptem. Tágas telek nyúlt el előttem a következő házig. Alig volt rajta valami: néhány szabályosan felpakolt farakás, egy összetákoltszerű rész ház meg egy deszkaabodé... másra nem is emlékszem. Néhány fiú ögyelgett a farakások előtt, látszólag tétlenül.

Mindjárt hozzájuk fordultam:

– Én a *Gerébnek az apja vagyok*¹ – mutatkoztam be, és mindjárt a lényegre tértem. – *Miért dobtátok ki innen a fiamat?*

Az egyik pár lépést közelített felém. Először mintha nem tudta volna mire vélni kérdésemet. Bizonytalanul válaszolt, szemmel láthatólag zavarta a nyíltan, köntörfalazás nélkül nekik szegezett kérdés.

¹ A dölt betűs szövegrészek Molnár Ferenc *A Pál utcai fiúk* című regényéből valók.

– *Mert elárult minket a vörösingéseknek.*

– *Kik azok a vörösingések?* – találtam magam szembe egy újabb rejtéllyel.

A fiú valamilyen makogásszerű magyarázatba fogott, aminek számomra alig volt valami értelme. Arról nem is beszélve, hogy akkor éppen nem volt türelmem ilyesmihez. Mármost hogy ezt a gyerekes magyarázkodást végighallgassam. Különben is forrt bennem a méreg. Hogy ezek a taknyos kölykök mire vetemednek! Meg kell tudnom, mi történt a Dezsőkével. Tudtam, éreztem, ha most nem vagyok eléggé hátrázott, ez a pimasz népség képes letagadni az egészséget vagy behazudni a képembe. No, de korábban kell annak felkelnie, aki idősebb Geréb Dezsővel akar ujjat húzni!

Hosszas faggatózásomra sem derült ki, melyik fiú tud biztosat mondani az én Dezsőkém állítólagos „bűnéről”. Már éppen készültem felemelni a hangomat, amikor az egyik távoli farakás mögül két újabb fiú kanyarodott ki: egy magasabb barna és egy alacsonyabb kis szőke, akit a társa támogatott. A mellettem álló fiú rájuk mutatott, mondván, a Nemecek nevű kis szőke fiú tudja. Oda is akarta hívni őket hozzánk, de a magasabbik gyerek igyekezett kitérni ez elől, arra hivatkozva, hogy a társa beteg és rosszul van, haza kell kísérnie.

No, azt már nem, gondoltam én, és elálltam az útkat, nehogy továbbmenjenek. Kérdésemre, hogy ő-e az a bizonyos Nemecek, a kis szőke bólintással felelt. Nekiszegeztem a kérdést, igaz-e, hogy ő teljes bizonyossággal tudja, miszerint az én fiam áruló.

A fiú rám nézett. Olyan furcsa volt a tekintete... Az a csillogó szempár... a piros arc... Milyen pirospozsgások ezek a kölykök! Hát persze, egész nap kint vannak a friss levegőn, rohangálnak, játszanak... Ahelyett, hogy tanulnának... Vagy mégse? Mintha az a Boka nevű azt mondta volna, hogy a Nemecek rosszul van... No de ez nem is érdekel engem, csak az igazság. A fiam becsülete! Annál nincs fontosabb egy apa számára!

Egyre türelmetlenebbül vártam a választ.

A kölyköknek hirtelen dühös láng lobbant a szemében, de ahogy engem nézett, ez a láng fokozatosan kihunyott. Mintha mondani akart volna valamit, de hirtelen meggondolta. És amit mondani akart, kétségtelenül csúf gondolat volt... És talán a Dezsőkére vonatkozott... De akkor miért nem...? Továbbra is állhatatosan nézett engem, és mindössze ennyit szólt:

– *Nem, kérem. Nem áruló.* – A szemembe nézve mondta ezt. Mintha mázsás szikla zuhant volna le a szívemről. A többiekre néztem; azok valahogy olyan csodálkozó, értetlen arccal néztek a Nemecekre. Nekem azonban többre nem is volt szükségem. Igazolva éreztem magam, ugyanakkor minden gyanú semmivé foszlott, ami a fiamat fenyegette. Már szinte mozdultam is a kis kapu felé, amelyen a Boka és a Nemecek nevű épp akkor lépett ki. Ekkor azonban az egyik fiú elém állt, s mintegy önmagát védve közölte:

– *Kérem, ez a Nemecek egy hazug fráter. Mi árulónak mondtuk ki...*

Ezt már csak fél füllel hallottam, mert az örömöm minden mást elnyomott, de az újabb „áruló” szóra felkaptam a fejem. Ja, ha ezeknek mindenki áruló, akkor már helyben is vagyunk. Akkor nem is kell komolyan venni az egészséget. Valamit azért még motyogtam nekik, valami ilyesmit:

– Meg is látszik rajta. Sunyi pofa. Rossz a lelkiismerete.

Az igazat megvallva nem tudom, miért mondtam ezt, hiszen az én szememben a Nemecek semmivel nem volt sunyibb, mint a többi. Tán csak azért, hogy mondjak valamit. Persze nincs emiatt lelkifurdalásom. Ugyan kérem! Csak nem fogom magam egy jöttment kis senki miatt exkuzálni! Én, egy Geréb?! Különben is, az egész dolog nem is érdekes. Már nem érdekes.

Az ott maradókra további szót nem is fecsérelni siettem ki én is arról a grundról. Igyekeztem haza, hogy könnyült szívvel megnyugtassam az én drága fiamat, aki nyilván kétségek között hányódva várta visszatértemet.

*

Útban hazafelé volt időm töprengeni a látottakon és hallottakon. Mindez valamiképpen nyomasztóan hatott rám.

Vajon mik lehetnek a szülei ezeknek a fiúknak? Bizonyára afféle kétkezi munkások. Amolyan proliék. Bár az egyik közülük egészen rendesnek látszott, legalábbis az öltözéke alapján. De többségük nyilván proli. Még azt a jellegzetes, fojtó, nyomasztó proliszagot is érezni véltem, amit oly jól ismertem az irodámban kilincselő kérvényező réven, habár ezek a fiúk kellő távolságban álltak tőlem. Bár ha jobban visszagondolok, az a Nemecek, az a sunyi kölyök... annak volt olyan furcsa szaga... kimondottan „beteg szaga” volt, másként nem tudnám meghatározni. Kellemetlen kis figura. Láttam rajta mindjárt, hogy legszívesebben bemártaná a fiamat, de eztán megijedt a határozottságomtól, és inkább bevallotta, hogy a Dezsőke nem áruló. Ez is proli módi. De mit is lehet ezektől várni! Kicsapják az utcára a kölykeiket, mert arra nincs idejük, hogy foglalkozzanak velük. Hogy neveljék őket. Nem úgy, mint az én aranyos feleségem. Neki nem kell dolgoznia, hiszen az én idegen nyelvi fogalmazói fizetéséből ha nem is fényűző módon, de megélünk. Ő tehát itthon maradhatott kezdettől fogva, és csak segítségképpen fogadtunk dadát a Dezsőke mellé, míg a három évet be nem töltötte. Meg is látszik a neveltetésén; az ismerőseink mindig elismeréssel szólnak a modoráról.

Az iskola... Nos, az egy másik dolog. Van esze a gyereknek, kétségkívül van esze, de valahogy nem tudnak egyezni ezzel a tanárral, ezzel a Ráczcal. Közepesenél nem képes magát feljebb küzdeni, bármennyit ül is a könyvei fölött. Már arra gondoltunk a feleségemmel, hogy házitanítót fogadunk a Dezsőke mellé korrepetitornak. Meglátjuk, ebben az évben hogyan teljesít, és ha nem lesznek olyanok az osztályzatai, ami elvárható lenne... nos, akkor vagy felfogadjuk a házitanítót,

vagy esetleg... hm... netán lehetne bizonyos lépéseket tenni abban az irányban, hogy ezt a Ráczt idő előtt nyugdíjazzák. Hallottam valamit, hogy ezekbe a belső kerületekbe a jobb tanárokat válogatják össze. Ez a Ráczt nyilván valami régről itt maradt kövület, aki már nem ért a diákok nyelvén.

Azt persze nem tudhatom, milyen tanulmányi eredményeik vannak az iskolában a Dezsőke osztálytársainak. Azoknak, akik ráfogták, hogy áruló. Lehet, hogy ez a Ráczt annyira gyenge tanár, hogy egyikük se fog bekerülni semelyik középiskolába. Most jut eszembe, talán a Dezsőkét kellene még időben átíratni egy erősebb tanintézetbe... No, de ha egy gyenge tanár mellett ilyen gyengék az eredményei, van-e biztosíték arra, hogy egy erőskezdő pedagógus mellett szárnyakat kap, és meg tudja mutatni, mire képes? Feltétlenül beszélnünk kell erről a feleségemmel. Miért is nem jutott ez már korábban eszembe? Azóta a Dezsőke már akár kitűnő tanuló is lehetne.

Nem lehet elég korán elkezdni gondolkozni azon, mi legyen a gyerekből, ha felnőtt. Jó, jó, az okosok váltig hangoztatják, hogy ezt magának a gyerekek kell eldöntenie, lehetőleg a középiskola alatt, hogy majd a felsőfokú oktatási intézmény megválasztása már ennek jegyében történhessék. Időben kell figyelni, kipuhatólni, mihez van igazán érdeke és kedve. Hiába akarnám például beírni az orvosi egyetemre, ha őt teszem azt az idegen nyelvek érdeklik, vagy ne adj' Isten a jog. Tönkremenne a lelke abban a hentesüzemben (már amiket az orvosi egyetemmel kapcsolatban hallani).

Tény, hogy a Dezsőke már gimnazista, de még csak negyedikes, és ez az életkor messze van a felelős döntésre érettséghez. Hetedik-nyolcadikban talán, noha én erről sem vagyok teljes mértékben meggyőződve.

Nono, várjunk csak! Szokásomhoz híven elkanyarodtam eredeti vezérfonalamtól. De mi is volt az? Ja igen, ezen a Ráczt tanáron töprengtem. Meg a többi tanítványán. Ha ilyen egyértelműen bebizonyosodott, hogy a fiam nem áruló, önként adódik a kérdés: mit keres ezek között a kis fickók között? Vajon a feleségem tudja, milyen osztálytársai vannak a Dezsőkének? Járt már valaha is az iskolában azon túl, hogy annak idején ő íratta be a gyereket? Mert hogy végig a cseléd vitte reggelenként az iskolába, amíg arra szükség volt. Micsoda figurák! Ott van példának okáért az a Boka. Szemmel láthatóan lényegesen idősebb a többinél. A legmagasabb közöttük, annyi tény. Biztosan valami rossz tanuló, aki néhányszor már visszabukott, így kerülhetett a fiam osztályába. No és az a Nemecek! Az meg olyan gyatra egy teremtés; teljesen elmaradottnak látszik. Hogy a csudába keveredhetett ezek közé egy Geréb? Akinek az apjával egyszer maga a cég vezérigazgatója fogott kezét! Igen, egy kényes ügyben kellett levelet fogalmaznom egyik külföldi kereskedelmi partnerünknek, s nekem jutott ez a feladat. A válaszuk olyan kedvező volt, hogy a vezér személyesen keresett föl irodámban, és kézzelírta gratulált. – Maga ügyes ember, Geréb – mondta elismerően. – Még sokra viheti!

Aztán valahogy elfeledkezett rólam, többé nem kaptam ilyen megbízást. De bár-mikor megismétlődhet. A *Geréb* név nyilván azóta is ott rejtőzik az agyában, hogy alkalomadtán előbukkanjon. A fiamat mindenestre arra tanítom, hogy az apja nem akármilyen ember. Nem mindenkivel fog kezét a vezérigazgatója. De egy Geréb, az igen! Az név! A munka és a becsület példája! Ezért elképzelhetetlen, hogy az én gyerekem áruló legyen. Egyenes gerinc, tiszta lelkiismeret! – ez volt mindig is az életfilozófiám. Ezt igyekeztem belenevelni a fiamba is kiskora óta. Az alma nem eshet messze a fájától. Elég, ha annyit mondunk: Geréb... Elég ennyi.

*

Tudom, milyen érzékeny lelkű a Dezsőke. Nagyon tud szenvedni, ha igaztalanul éri bántás. Az anyja szerint ez már az óvodában is megmutatkozott, mikor az erősebb gyerekek elvették tőle a játékát. Vigasztalhatatlan volt; úgy sírt, mintha sose akarná abbahagyni. Éppen olyan, mint az anyja. Annak nem is szóltam erről a dolgról. Túlzottan a szívére venné, s nem hiányzik nekem, hogy orvost kelljen hívni, mert felmegy a vérnyomása, vagy izgalmában felszökik a pulzusa. Az eset megmaradt közöttünk, Dezsők között férfi titoknak. Szigorúan a fiam lelkére kötöttem, nehogy elszólja magát bárki előtt. Semmi szükség rá, hogy magyarázkodni, mentegetőzni kelljen. Elképzelni is szörnyű, hogy egy Geréb ilyesmire kényszerüljön. A mentegetőzés egyenlő a vétek beismerésével. Ezt mi nem engedhetjük meg magunknak.

Még szerencse, hogy én vettem észre a gyereken a bajt. Az én határozottságom, helyzetfelismerésem kellett hozzá, hogy még csírájában elfojtsuk a problémát, mielőtt fölöslegesen kitört volna a hisztéria. Erre az asszonyok nagyon kaphatók. Csak azt látják, mi a baj, de azt nem, hogyan lehetne elhárítani. Bár ahogy az én kis feleségemet ismerem, az képes lett volna odamenni a grundra azok közé a kölykök közé és alaposan lehordani őket. Aztán csodálkozott volna, ha valamelyik belegázol az érzékeny lelkébe. Hiába az anyatigris, ha vicsorgó hiénák hada veszi körül.

Ehhez férfitra volt szükség! Azt hiszem, kellő rátermettséggel intéztem el az ügyet. Ott mindjárt a gyökereknél, nem hagyva, hogy lombot hajtson és terebélyesedjék. Néhány határozott szó elegendő volt, hogy megfékezze azokat a fiúkat. Eszükbe sem jutott, hogy visszabeszéljenek. Meg voltak félemlítve. A nyílt fellépés mindig meghozza a hatását. De erre nem képes akárki. Mindennek a titka: feltétel nélkül hinni kell saját igazunkban! És tiszta lelkiismerettel, meggyőződésből kell cselekednünk!

Ja, egyébként úgy értesültem, hogy a Dezsőke megint kijár a grundra. Ahogy mondják, visszafogadták. Szerintem nem azok fogadták vissza, hanem ő volt hajlandó visszatérni közéjük. Óriási különbség! Csak ők veszíthettek volna a fiam hiányával, nem fordítva. A Gerébek mindig a győztesek oldalán álltak.

Igaz, közben adódott egy kis kellemetlenség, ugyanis az a Nemecek-kölyök meghalt.

De ettől az élet megy tovább.

Fellinger Károly
Gyerekkversek

Farsang végén

Farsang végén,
 Nekeresden,
 ügyefogyott
 Petike,

a Nagy-medvét
 hógolyóval
 eltalálja
 telibe.

Sír Petike:
 –Ez a medve
 jegesmedve,
 kegyelem,

ha tévednék,
 legyen Pali
 istenuccse
 a nevem.

*

Farsang végén
 az udvaron
 éles szemű
 Péter

hógolyóval
 a vén holdat
 megcélozza
 hétszer.

A hógolyók
 nyoma látszik,
 mellédobott
 Péter,

csillagokká
 változnak és
 világítanak
 éjjel.

*

A farsangi
 fura bálon
 minden legény
 ámul,

hóemberlány
 kötényében
 petrezselymet
 árul.

Hol nevelte?
 Kitől kapta?
 –Bús a bíró,
 töpreng.

Szép ember, bár
 jó bíró is,
 csak ne volna
 öntelt.

Kurjant Peti:
 –Kiderítem
 annak okát,
 kérem,

követem a
 lába nyomát,
 még ma utol-
 érem.

*

A farsangi
 fura bálon
 a hétfejű
 sárkány
 felöltözik
 tűzoltónak,
 locsolkodik
 kábán.

Szól rá neje:
 –Sületlenség,
 józanságod
 fogytán,
 inkább gyűjtsuk
 meg a gyertyát
 az ünnepi
 tortán.

*

Farsang végén
 az új párok
 kisérik a
 házat,

vágyaik, mint
 fehér galamb,
 a templomra
 szállnak.

Eltemetve
 a nagybögő,
 de a csönd zsong
 bongva,

kölyökgyerek,
 a sárga nap
 nem lép a po-
 rondra.

Ám a tavasz
 álruhában,
 mint jó király,
 Mátyás,

ott jár már a
 kertek alatt,
 madárfütty az
 áldás.

Aladár

Nem vagyok én
ócska madár,
hencegi a
kis Aladár

Ha balra lép,
vagy ha jobbra,
rátapos a
csillagokra.

Mihaszna ő,
rosszsont fajta,
üstökösöm
húzogatja.

A csillagok
sírnak, félnek,
bepanaszol-
ják a szélnek.

Az eső meg
úgy elered,
kiönti az
egereket.

Csizmát húz hát
Ali bátran,
lubickol a
pocsolyában.

Meskete

Tehénkét fej Julianna,
félig már a tejeskanna,
feje fölött fecskék szállnak,
kell a tej a Júliának.

Martinának az a terve,
Márton napján férjhez menne,
lúdszerenád köszöntené
minden este fél nyolc felé.

Karolina, s a Karola
elutazna valahova,
jó lesz nekik tudom bárhol,
ha ott lesz a szomszéd Károly.

Csúfoló

Sütőtök ott három mázsa,
tökös falu Jánosháza.
Náluk kérem nemcsak ötlet,
tökmagolajban fürödnek.

Nagyborsán meg a golfpályán,
lógó orral járkál Ádám,
vakondtúrás, jobbra, balra,
inkább vágyna ürgelyukra.

A jókai piactéren,
a bíró is szerencsétlen,
bor helyett csak vizet rendel,
megnő a golyvája ezzel.

Az ebek Nagyfödémesen,
nem mernek felkelni sosem.
Ha mindegyikük felállna,
retket vetnének alája.

Jakabalma, vilmoskörte

A kobakján szalmakalap,
madárijesztő a Jakab.
van egy merész nagy nagy álma,
Jakabalmafára mászna.

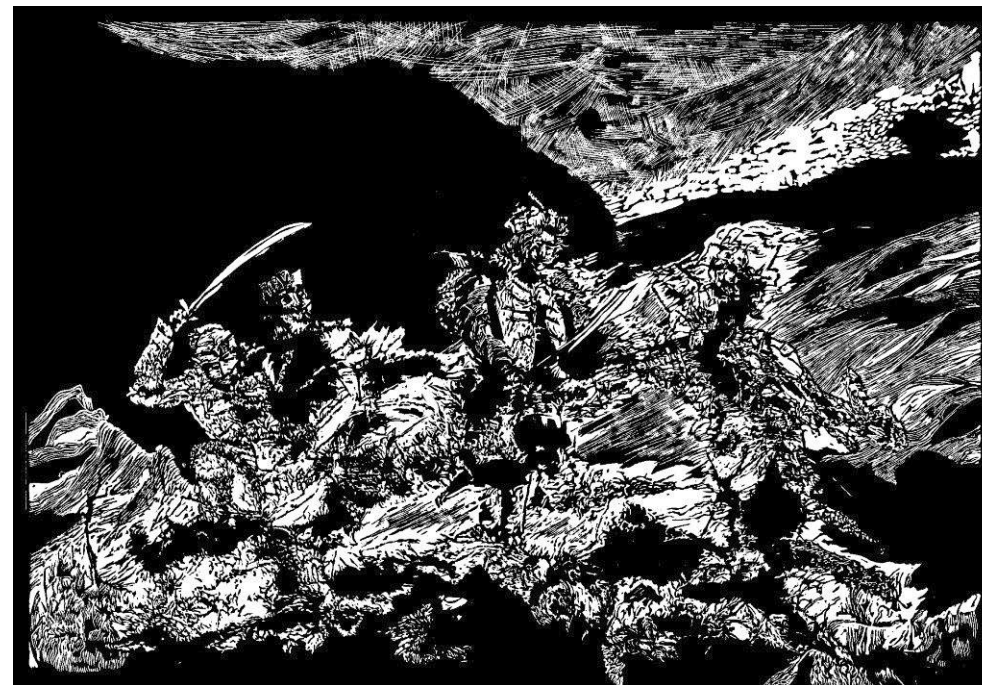
Egyhelyben áll őrt a Jakab,
felfut rá a mariskabab,
borsószik a háta, bőre,
szél tanítja lánykérőre.

Fülöncsípte kérem itt most,
a csintalan duci Vilmost,
ám a Vili mégse retteg,
-Itt a vilmoskörte, edd meg!

Szentgyörgy napján

Kijelentem önként, bátran
Szentgyörgy napján hajnal tájban,
falu szépe egymagában,
friss harmatban mosdott, láttam.

Lepedőjét, ahogy mondom,
épp a fűre terítette,
kell a harmat rontás ellen,
a jó habos, üde tejbe.

Hajdútánc III. (1994, linómetszet)

Száraz Pál
Tavaszi réten

Színek csatáznak most
 a réten
 nótaszó kedve van
 az égnek

dalolnak, nincs már
 ami fájjon
 lepkék becézik egymást
 a gyöngyvirágon

csilingelnek a zöld füvek
 bogarakat ringatnak az árok
 megáll egy percre a patak
 tapsol a szél, amerre járok

Ibolyák

A fény kihúny, a perc pereg,
 A tavasz gyorsan közeleg.
 Csöpp remegő virágszívek
 Siessetek!

Évek-napok

Ó, a napok, milyen szépek voltak
 az élet ajándékai...
 Jöttek sorban, fénylőn, ragyogva
 Ölelni, boldogítani.

Számoltam őket: kétszáz, négyszáz...
 De abbahagytam hirtelen,
 És most már nem törődöm velük.
 Mert ők sem törődnek velem.

Búcsú

(Farkas Jenő emlékére)

fa voltál
 magányos roskatag
 ölébe zárt a világ
 alig éltél és már
 történelemmé lett a táj

Dal

Létezik-e olyan dal, amit senki sem akart eldalolni. Mégis felcsendült váratlanul, s oly tisztán egyértelműen, mint tenger fölött a csillagok.

A dal - amelyet mind elfeledtünk – itt kering a kékeszöld homályban, amíg talál egy nyitott ablakot, s a hajnali derengésben csakugyan elszáll.

A lámpa

A szép lámpa egyike a világon a legszebb dolgoknak. Talán a zenén kívül semmi sincs, ami olyan megnyugtatóan hat az idegekre, mint a kellemes fényű lámpa. A szép lámpa álmodozásba ringatja az embert, és elvonultatja az álmodozó szemek előtt a múltat, a jelent és a jövőt. A napot, a holdat és a csillagokat.

Hajdútánc IV. (1994, linómetszet)

Bartal Klára

Állatkerti séta

(Farsangi nyelvtörő, unokáimnak)

A fóka

Oly pufóka ez a fóka,
Többet nyom, mint kilenc róka.
De rókázni ő is képes –
Ilyenkor nem szalonképes.

A bálna

Ez a bálna ne zabálna,
Inkább menne bálna-bálba.
Leugrálná vastag háját
S megtalálná bálna-párját.

A giliszta

Giliszta úr tekereg:
Karcú vagyok, gyerekek,
Nem tornászom hiába.
Kukacnépség királya
Ketten vagyunk egymagam.
Juj, de fáj a derekam!

A vakond

Vakond túr a kertek alatt,
Duci fején nincsen kalap,
Haja szála égnek áll.
A sötétben mit csinál?
Ásólába földet lazít,
Megizzad, míg bemelegít.
Kis kupacból lesz a vár –
Beleun és tovább áll.

A majom

Csámpás, csipás Charlie – csimpánz
Rút homlokán kilenc, tíz ránc.
Neje neve Judy vóna,
S bár itt laknak már régóta,
Nyelvvizsgát ők sosem tettek –
Magyar majmok így nem lettek.

Bagi István

Minta hinta

Kint a kertben
hinta lebben,
vígán ring a
büszke Kinga,
kezében nagy
palacsinta.

Csak legyint a
szegény Linda,
honnan jutna
neki hinta?
Légy hát Linda
csalafinta;
ott kacsint a
bokorból egy
szederinda,
kapd el Linda,
abból lesz jó
inda-hinta.

Elfogyott a
palacsinta,
tollamból meg
mind, a tinta,
búcsút int a
minta hinta.

A kis mese (1989, linómetszet)